

Státní divadlo Ostrava - činohra Petra Bezruče

William Shakespeare : Dva veronští páni

překlad : Vladimír Renč

režie : Aleš Kubica hudba : Daniel Porró

výprava : Alexandr Babraj

premiéra 23. listopadu 1984, zhlédnuta generální zkouška 22. listop. 1984

Shakespearova hra o dvou šlechticích nepatří mezi jeho nejvydařenější. Přesto se periodicky objevuje na našich jevištích, aby ověřila schopnost režiséra a souboru domyslet osobitě souvislosti stylu a hlavní myšlenky hry. Tak lze vytvořit předpoklad ke vzniku zájímavé inscenace nesvázané přísnou konvencí inscenační tradice. Lákavou zámkou k takovému přístupu je pochopitelně Shakespearův básnický jazyk, mnohvrstevnost jeho myšlení, prostota a jednoduchost v líčení příběhu a zejména vasy autorova myšlení přesahujícího do dnešního světa.

Inszenace nově angažovaného absolventa brněnské režie leccos napovídá o potřebě přiblížit se současnému mladému divákovi; už do prostoru foyéru proniká hlasitě reprodukováná elektronická hudba, na jevišti bez opony vidí divák hrací prostor ohraničený bílým horizontem, z něhož přechází duha do uliček hlediště, postavy jsou z větší části obsazeny mladšími herci /jejich kostýmy mají evokovat pastro-barevné dřínsové oblečení dnešních teenagerů/, atd. To všechno představuje snažení jistě chvályhodné. Skutečným předpokladem opravdu netradiční a sdělné inscenace je však schopnost režiséra utřídít zvolené prostředky ve jménu myšlenkově průbojně a při tom srozumitelné výpovědi. Zhlédnutému tvaru ale při nejlepší vůli nelze přiznat jasnou organizaci myšlenky.

Herce se pokoušejí vmluvit divákovi jako dnešní mladí, nesvázaní konvencemi. Jejich promluvy ale dost často postrádají logickou

rukopis - INTERNÍ POSUDEK

motivací konání jednotlivých postav, nezbytnou k pochopení už tak ^{často} jenom tušeného záměru celé inscenace/. Přitom herci příliš často z nejistoty sklouznou k otřelému komediálnímu klišé, zejména ve stereotypně probíhajících promluvách "do publika".

Snad nejvýrazněji je nejednoznačný "program" jednotlivých partů snát na postavách rodičů, které mohly být docela klidně v rámci tzv. mladé koncepce obsazeny mladě, nebo naopak záměrně využity ^{v zájmu} důslednějšího střetu generací.

Výtvarník navrhl do vzpomínaného bílého prostoru jakýsi objekt-strom který spočátku ojedinele /leč opět snačně rozpačité/ herci sužtkují v rámci některých akcí. Ze samotného hereckého konání ovšem není ani na samém konci jasnější klíč k pochopení funkce podivné konstrukce. Dokonce ani po závěrečném songu/ spívaném téměř v duchu Tří mušketýrů X, v němž se divák dozví jak je v životě přepotřebné přisnat si chybu /, kdy se selý bílý horizont "vytrhne" se země a jako setlzlé vlajky s něj dolů zůstávají viset cáry duhového "pokračování"...